

Jel; 12:7-12.

Harcban állunk. Harc van körülöttünk, s mi is harcosok vagyunk, akiknek küzdenünk kell. – azt gondolom nem ez a két mondat, amiért az emberek szeretnek istentiszteletre járni. Hiszen annyi harc van amúgy is az életünkben, hogy legalább itt szeretnénk fellélegezni. Szeretnénk, ha itt a békesség töltené el szívünk. De csak azért, mert az ember lelke vágyakozik a békére, az ige még nem fog becsapni minket. Nem fogja azt mondani, mint a hamispróféták, hogy „Békesség, békesség” – miközben nincs békesség. (Jer; 6:4.) Mert nem hagyhat minket felkészületlenül, miközben körülöttünk – s ráadásul ellenünk – folyik a harc.

S a harc tétje nem az, hogy ki legyen az úr, hiszen ez egy lefutott kérdés. Ezt már a Biblia elején kijelenti az Ige: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten (Ex; 34). Ő uralkodik örökkön örökké (Ex; 15:18). Ez világos és vitathatatlan tény. Ezért nem kell harcolni. A harc az ember üdvösségéért folyik. A harc az emberek lelkéért folyik, a mi megmentésünkért és örökéletünkért. A harc érted és értem folyik. Mert az ember könnyelműen a kísértőnek adta magát, s ezzel a pokol felé tartó pályára, a biztos boldogtalanság útjára állt. Miért van hát harc? Miért kell még az Isten házában is harcról hallanunk? Azért mert Isten szeretete nagyobb, mint a haragja, s nem akarja, hogy elveszünk, s boldogtalanok legyünk. Miért tehát a harc? – Azért mert Isten szeret minket.

S ez a harc a mennyben már eldőlt, Isten döntött az ember mellett egyszer s mindenkorra! Nincsen már vádló a mennyben, aki ott még bármi nehézséget tudna gördíteni üdvösségünk elé. Nincs már vádló, nem maradt többé számára a mennyben hely. A menny kapujában tehát nem egy bíróság várja az oda igyekvő hívőket földi életük végén, hanem a tárt kapu, mert nem kell bíróság, hiszen nincs, aki vádolja a hittel oda igyekvőket. Ki vádolná Isten választottait? – kérdezi Pál apostol a Római levélben. Jézus pedig azt mondja: „aki hisz abban, aki elküldött engem, annak örökelete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe” (Jn; 5 24). A mennyen belül tehát már nincs küzdelem. Ott békesség van, s olyan jó ezt tudni. Olyan jó a Jelenések könyve által a mennybe bepillantani, s ebből erőt meríteni.

S nemcsak jó, de szükséges is, hogy erőt meríthessünk. Mert a földön még javában folytatódik a küzdelem az emberek lelkéért. „Jaj a földnek..., mert leszállt hozzátok az ördög nagy haraggal, mivel tudja, hogy kevés ideje van.” S bizony mi érezzük és szenvedjük itt a földön a gonosz jelenlétét. Az a sok szenvedés, amelyre elborzadva gondolunk, mind annak bizonyosságai, hogy a gonosz jelen van a földön, és ártani akar. Mindaz a sok negatív történet, mely után elborzadva kérdezzük: Miért? – annak a jele: Itt a földön még tart a harc.

Nekünk pedig küzdenünk kell. Nem vonhatjuk ki magunkat. Nem mondhatjuk azt: „*Harcolok én épp elég dolog miatt, harcolok a megélhetésemért, jobb állásért, karrierért, harcolok főnökkel, ügyféllel, szomszédal, gyerekkel meg házastársal, plusz küzdelem már nekem nem kell. Ebből a szellemi-lelki harcból, amiről a Biblia szól, ebből már nem kérek. A vallás nekem ne jelentsen harcot, csak erőt a többi harcomhoz*”. – Aki így okoskodik, s a lelkekért folytatott harcból kimarad, az a gonosz táborát erősíti. Jézus nem vonult vissza a harctól. Ő a vérét ontotta a mi lelkünkért. Az apostolok, a hit példaképei szintén felvállalták a harcot. Pál így beszél erről élete vége felé: Ama nemes harcot megharcoltam (2Tim; 4:7). S a nemes harc ránk eső részét nekünk is meg kell harcolnunk. Ugyanis aki a harcból kimarad, az kimarad a győzelemből is, az nem részesül Jézussal a mennyei békéből sem. Mert Isten biztos tudott volna olyan csodat is tenni, hogy a földön se legyen az ember bűne miatt az ember lelkéért harc. De Isten akarata más volt. Ő maga a legtöbbit áldozta ebben a harcban: Fia életét, s ezzel üdvöt szerzett nekünk. De azt akarja, hogy mi is vívjuk meg a magunk nemes harcát, s így ragadjuk meg az örökéletet (Tim; 6:12). Hogy miért akarja ezt? Mert minden bizonnyal nekünk van szükségünk erre a harcra, melyben jobba, tisztábbá, krisztusibbá válik jellemünk. Mert ezt a harcot elsősorban a saját ó-emberünk ellen kell megvívnunk, mert a régi természetünket szívesen használja ellenünk, mint a leghatékonyabb fegyvert a sátán.

Mi, akik itt vagyunk, – én hiszem, hogy – már elkezdtek e harcot. Nézzük meg azért, hogy milyen eszközeink vannak a harcra! Részletesen leírja ezt a Szentírás az Efezusiakhoz írt levélben, ahol elmondja, hogy a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem a gonoszság lelkei ellen.

A mai igénk csupán három fegyvert említ, melyek a mennyei csatát eldöntötték. Most mi is ezekre figyeljünk különösen! Ez a három: Jézus kiontott vére, a bizonyágtétel ígéje és magunkat nem kímélő odaszántság. Mert aki győzni akar, annak el kell szánnia magát a győzelemre. Nem lehet e harcot félszívvvel megnyerni. Ebben a harcban nem lehet a visszavonulási utakat tervezgetni. Jézus sem vonult vissza, mikor kezdett forróvá válni a talaj. Nem kímélte életét, hanem engedelmes volt mindhalálig. Nekünk is utolsó leheletig harcolnunk kell a hit nemes harcát. Nem azt kell nézni, hogyan lehet olcsón megúszni, mert ezt nem lehet olcsón. Istennek kell ajánlanunk napjainkat, energiánkat, tehetségünket és igen: vagyónkat is! Ma a világ (miközben kiszípolyozik) mindig arra biztat, hogy csak kímélgesd magad. Ne adjál bele mindent munkádba, de házasságodba se, vallásodba meg főleg ne. Ez utóbbit már nem is említi, mert említésre méltónak se tartja. De nem arra kaptuk életünket, hogy kíméljük magunkat, hanem arra, hogy Istent szolgáljuk mindhalálig. Akiben ott van ez az elszánás, annak van egy fontos fegyvere a harchoz.

Másik fontos eszköz a bizonyágtétel. Egyszerűen el kell mondanunk, amit velünk tett az Isten. Nem kell itt semmit túlbonyolítani. Nem kell a történeteinket kiigazítani, hogy frappánsabbak legyenek. Nem kell szebb megtérés-sztorit kreálnom, mint amilyen ténylegesen volt. Mert ereje annak van, amit az Isten a valóságban tett. De azt viszont mond el. Mond el, s ne szégyelld, hogy milyen gyengeségeidben segített meg a hatalmas Isten ereje. Ezzel a bizonyágtétellel tudsz a legjobban szolgálni embertársaid felé, akik szintén a maguk gyengeségeivel küszködnek. S ez az evangéliumi módszer, mert nem a saját nagyságunkat, kegyességünket kell fényezni bizonyágtételünkkel, hanem Istennek kell dicsőséget szereznünk. Ahogy Pál is tette, aki azt mondta, legszívesebben erőtlenségimmel dicsekszem, mert erőtlenségem által látszik meg az Isten ereje. Mi is így tegyünk bizonyágot, hogy meglátszódjon az Isten ereje!

S végül a legfontosabb fegyver, amit az ige elsőként említ: a Bárány vére! Ez a legfontosabb, mert Jézus kiontott vére szerezte meg nekünk a győzelmet, a bűnbocsánatot. S ezt állandóan a szemünk előtt kell tartanunk, hogy csak az ő véréért, csak az ő érdeméért lehetséges nekünk a győzelem, az üdvösség. Jézus vére késztesen minket újra és újra önvizsgálatra és bűnbánatra, s ez az áldozat késztesen minket Jézusnak, a Fiúistennek az imádatára tudva, hogy az ő vére tisztít meg minket minden bűnünktől. Ezt a megtisztító vért vehetjük magunkhoz az úrvacsorában, mikor hittel vesszük a szent jegyeket. S ez a vér tisztít meg újra és újra minket, ha letesszük, megvalljuk bűneinket. S az a csoda, mikor az úrvacsora által új emberek kapcsolódnak be Jézus testébe, az az a győzelem, amelyért harcolunk, mert a Jézus testében élő ember elnyerte az üdvösséget. Kérjük Istent, hogy sok ilyen győzelmet adjon gyülekezetünkben. Kérjük Istent, hogy itt a földön is tegye teljessé, a mennyben már realizálódott végső győzelmet. Ámen.

- a) Olvassuk el az Efézusi levél 6. részéből (10-19. vers), hogy milyen fegyvereket használhatunk Pál felsorolása szerint!
  - b) Vessétek össze, hogy mennyiben más a sátán helyzete az Ó- és Újszövetségben! Használjátok ehhez a mai igét, az Ószövetségből pedig Jób könyve 1-2. részét!
  - c) Milyen fegyverekkel győzetett le a gonosz a mennyben?
  - d) Az igénk alapján milyenek a földön élők kilátásai?
1. Milyen harcok vannak az életedben? Melyik harcodra teszed a legnagyobb súlyt?
  2. Harcolsz-e mások üdvéért? Ha nem, miért nem? Ha igen, hogyan? Kiknek az üdvéért szeretnél még harcolni? Vannak sikereid ebben a harcban?
  3. Mennyire tudsz a dolgaiban általában odaszánt lenni, s mennyire jellemzi a vallásosságodat az odaszántság?
  4. Számodra segítség mások bizonyágtétele? Te szívesen teszel mások előtt bizonyágot?
  5. Számodra mekkora segítség a hitharcban a bűnvallás és úrvacsora lehetősége? Élsz ezekkel a lehetőségekkel?